

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

VIII. (XXIV.) ÉVFOLYAM, 22. SZÁM 2013. JÚNIUS 1.

200 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)307-1166

ZSEBES POLITIKA

**KAMPÁNYPÉNZ, REKLÁM-ADÓ, ŐSZÖDI BESZÉD:
MIND LÁTVÁNY-JÁTÉK A VALÓDI PROBLÉMÁK ELFEDÉSÉRE.
HOLOTT CSAK HATALMAT, PÉNZT AKARNAK - TŐLÜNK, MAGUKNAK.**

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

NEKROLÓG HELYETT

Nem tudom, hogy szomorkodnunk kell-e vagy örülnünk? Kimúlt a Magyarországi Szociáldemokrata Párt, pontosabban szólva a késői utódok, élen Schmuck Andorral, feloszlatták.

Eltérően a mostani gyökértelen pártoktól, az MSZDP-nek volt történelme. 1890 óta az első és sokáig egyetlen párt volt, amely a munkások érdekeit védte. Soha nem akarta megszüntetni a tőkés rendszert. Tagjai hittek abban, hogy az belülről megváltoztatható, és így egyszer el lehet jutni egy eszmei társadalomhoz. Sokat tett a munkásokért, de sokat ellenük is. 1919-ben vezetőik elárulták a Tanácsköztársaságot. A Horthy-rendszer születése sem ment volna olyan simán, ha nem egyeznek ki a Bethlen-kormánnyal, s a legális létezés érdekében nem mondanak le az osztályharcról.

A szocialista rendszer beolvasztotta az MSZDP-t a kommunista pártba, de megmaradt hívei mindig keresték az alkalmat a kiugrásra. 1956-ban is, később is. 1988-ban, mindenkit megelőzve Nyers Rezső vezetésével meg is hirdették privát rendszerváltásukat. A rendszerváltókkal azonban az MSZDP-nek nem volt szerencséje. Az MSZDP ellopta az MSZDP-től a szociáldemokrácia eszméjét. Nem kellett nekik, de el kellett lopni, hogy ne legyen másé, senki se veszélyeztesse az MSZDP uralmát a baloldali szavazatok felett.

Az MSZDP történelmi hagyományaira sokan próbáltak modern pártot felhúzni, de senkinek sem ment. Petrasovits Anna az 1990-es években a magyar politika markáns jelensége volt.

Nagyasszonyos kalapjai bevitték a női eleganciát a politikába, bár az egyre nehezebben élő munkástömegek aligha díjazták. Petrasovits Annával egyszer a Városligeti Sörsátorban szövögettünk terveket egy esetleges közös jövőről. Az MSZDP nekik is kárt okozott, nekünk is, megvolt a lehetőség az együttműködésre. Végül nem lett belőle semmi, legfeljebb szórványos helyi kapcsolat. Akkoriban ehhez nagy politikai bátorság kellett. Nekünk vállalnunk kellett volna őket, Anna asszonynak bennünket. Ő ezt nem tette meg, az események el is sodorták. Az MSZDP és az SZDSZ együttesen fojtotta bele a szót.

Kapolyi László, a szocialista kor minisztere, akiből, láss csodát, a tőkéskor milliárdosa lett, politikai ambícióit élte ki az MSZDP-vel. Egy dolog milliárdosnak lenni, de egész más, ha az ember pártelnök is. Ezzel az imázzsal Kínába is eljutott, s a szerény pártkapcsolatokra annál jövedelmezőbb üzletet próbált építeni.

Milliárdos pártelnökként Kapolyi az MSZDP-nek is érdekes lett. A Bokros-csomag elfogadásakor ő az MSZDP mellé állt. A szocik elérték, hogy egy baloldali párt is támogatta őket. Ez mindjárt élet vette annak, hogy a Munkáspárt kézzel-lábbal tiltakozott ellene. Kapolyinak megérte, hiszen az MSZDP egy listás parlamenti képviselői székkel honorálta, nem beszélve arról, hogy a képviselői mentelmi jog némi védelmet is biztosított a Lázár-, majd a Grósz-kormány egykori ipari miniszterének.

Kapolyi azért tett valami jót is. 1997-ben, egy szép napon egyszerre két csapat ment kirándulni a szlovák hegyekbe, az

MSZDP csapata és a Munkáspárt brigádja. Összefutottunk egy vadászházban, mintha véletlen lett volna. Végül is nem volt tilos hegyeket mászni Szlovákiában, de a két párt kapcsolatát illeti titokban tartani, nehogy idő előtt megfojtsák. Ott, a hegyekben egyeztünk meg Kapolyi Lászlóval, hogy az 1998-as választásokra csinálunk egy új, közös pártot. Világos volt, hogy az 5 százalékot sem az MSZDP, sem a Munkáspárt nem éri el. A közös lista sem segített volna. Egy megoldás maradt: az MSZDP és a Munkáspárt bázisán létrehozni egy választási pártot.

A Munkáspárt adta volna az erőt, az MSZDP a történelmi nevével, európai szalonképességével a polgári demokráciába szóló belépőjegyet váltotta volna meg. A közös párt képviselői helyein és az állami támogatáson osztozkodtunk volna. Mindenki jól járt volna. Nekünk, a Munkáspárt vezetőinek nem volt könnyű meggyőzni saját pártunkat arról, hogy ilyen rendkívüli módszert alkalmazzuk. Sok mindent le kellett győznünk. A múlt beidegződéseit, a személyes ellenszenvet, sok mindent. De megtettük, és a Munkáspárt készen állt a választási frigyre.

Horn Gyula kormánya azonban nem engedte, hogy az MSZDP mellett esélyes versenytárs jöjjön létre. Kapolyit lenyelték, a Munkáspárttól pedig minden eszközzel elhatárolódtak. Az 1998-as választásokon a Munkáspárt 165 ezer szavazatot kapott, az MSZDP 12 ezret. Egyikünk sem jutott be. Radikális, ál-antikapitalista szövegeivel viszont bejutott a MIÉP. Az MSZDP nem bánta, nekik a Munkáspárt volt a fő ellenség.

Az MSZDP utolsó éveiben politikai szerencselovagok mentsvárává, vagy inkább, politikai ugródeszkájává vált. Schmuck Andor, aki az elmúlt 24 évben már minden volt, szocialista, újbaloldali, szépkorúak vigasztalója, gyorsan felfedezte, hogy beleférhet a szocik uralta anti-Fidesz koalícióba. Nem kell mást tenni, csak kilökní a Munkáspártot a formálódó Baloldali Kerekasztalból, és az MSZDP-t feloszlatni. Megtette mindkettőt.

THÜRMER GYULA

HÉTBŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. Fölösleges tanulmányokat gyártott egy férfi az Egészségügyi Készletgazdálkodási Intézet vezetőjének megbízásából. Ezzel kilencmillió forintot okoztak – közölte a BRFK.

Munkáspárt: A meg nem nevezett főigazgató lapértesülések szerint az MSZP egyik egészségpolitikusa – elnézést a kifejezésért az azt méltán használóktól. A hölgy havi 500 ezret utalt ki férfitünetének, többek között helikopterek hasznosításának tervezetére. Csak hogy az ellenőröknek feltűnt, hogy az intézménynek az életben nem volt egyetlen darab helikoptere sem, sőt szüksége sem volt rá soha. A történet pitiáner, de tiszta pénzmosás, örülünk, hogy lelepleződött. Igazán elégedettek viszont akkor lehetnének, ha a nyomozók elkezdénének újabb és újabb „politikai helikoptereket” keresni. Nem csak szegfűsöket, narancssárgákat is.

2. 2013-ban már több mint 30 milliárd forintot nyert el a Közép-közbeszerzési pályázatokon egyedül vagy konzorciumban.

Munkáspárt: Rövidek leszünk, pont az ilyesmit értjük „politikai helikopteren”. S pont az ilyen ügyekben valószínűtlen a vizsgálódás. Nem mindegy, hogy makett, vagy valódi...

3. Bármely helyszínt átkutathatnak, és oda önhatalmúlag, a tulajdonos, vagy az ott tartózkodók akarata ellenére behatolhatnak a jövőben a Gyógyszerészeti és Egészségügyi Minőség- és Szervezetfejlesztési Intézet emberei.

Munkáspárt: Terozrelhárítás Orbán személyi testőrével az élen, Kövér-huszárok és most ez is? Próbálunk jóhiszeműek lenni, de akkor sem látjuk ennek a döntésnek semmilyen politikamentes értelmét. Hiszen a gyógyszerekkel kapcsolatos visszaélésekben a rendőrség is eljárhat, ha kell, a nyomozó hatóságoknak lehetőségük van beszerezni a gyógyszerészeti kérdésben szakértelemmel rendelkező szerv tájékoztatását. Ráadásul a gyógyszercegeket a Gazdasági Versenyhivatal is ellenőrizheti. Egyszóval nem értjük az újabb pót-rendőrséget, mert az – természetesen – véletlenül sem jut eszünkbe, hogy az újabb hatósággal a Fidesz-kormány gazdasági háttérországának akar újabb piacot és üzletet teremteni, leszámolva a konkurenciával.

4. A Gyurcsány-vezette Demokratikus Koalíció egyes prominens politikusai már a Heti Válaszban megjelent interjú előtt legalább egy héttel arról beszéltek, hogy tervezett fejlemények várhatóak az őszi beszéd kiszivárogtatása ügyében.

Munkáspárt: Az újabb őszi balhé semmi másról nem szól, mint Gyurcsány, Mesterházy és Bajnai hatalmi játszmájáról; ki mennyit kap a majdani ellenzéki egyesületsből, a hazai és külföldi támogatók pénzéből. Ez álbahé, álprobléma valóban milliárdos politikus-félékkel. Sem a demokráciához, sem

bármilyen törvényes joghoz nincs köze – pusztán ahhoz, hogy „az urak” a legusztagustalanabb eszközökkel, már most marakodnak a reménybeli koncon.

5. Kína és Németország összefogásával „álompár” jöhet létre a gazdaságban – mondta a kínai miniszterelnök hétfőn Berlinben. Li Ko-csiang német cégek vezetőivel és Philipp Rösler német gazdasági miniszterrel folytatott megbeszélése után elmondta: Kína a német cégeknek megkülönböztetett partneri viszonyt kínál egy sor területen, köztük az egészségügyben, az oktatásban és a logisztikában.

Munkáspárt: Magyarországon sokat beszélnek a keleti nyitásról, és kevés történik. Németországban kevesebb a beszéd, több a tett. Megnézhetjük, ki hol tart.

6. Nem jutottak közös álláspontra az EU-országok külügyminiszterei a Szíriával szembeni fegyverszállítási tilalom meghosszabbításának kérdésében, így ez a szankciós intézkedés június elsejével hatályát veszti, ám a többi Szíria elleni szankció továbbra is érvényben marad.

Munkáspárt: Ilyen egy uniós kompromisszum... Egyfelől továbbra is megmarad minden olyan intézkedés, ami nem csak a szíriai vezetés, hanem elsősorban az egyszerű emberek életét teszi tönkre. Másrészt ugyan álszenten nem mondják ki, de a fegyverembargó „nem meghosszabbításával” nem csak zöld utat, hanem fegyvert is adnak a szíriai vérengzések folytatásához. A szende lelkű Európai Unió maga természetesen mossa kezeit, helyette majd a franciák és a britek indítják el a fegyverszállítmányokat a lázadóknak. A Nyugat meg akarja ismételni a líbiai beavatkozást, a szíriai rendszer erejének, Oroszország támogatásának köszönhetően ezúttal talán sikertelenül. Végezetül kíváncsian várjuk, hogy a magyar kormány mikor közli, miképp szavazott. Mert nehéz lesz megmagyarázni az Orbánék szemében ma olyan népszerű arab világnak, hogy miért támogatja Magyarország egy közel-keleti ország leigázását.

7. A demokrácia elleni nyílt támadásnak értékeli az MSZP elnöke a tervezett reklámadót és kampányfinanszírozási rendszert.

Munkáspárt: Mesterházy úr és „barátai” szemében a demokrácia az, amikor minden úgy van, ahogy nekik tetszik. A kampányfinanszírozás változása – például, hogy a pártok nem kapnak jövőre állami pénzt – az ő érdekeiket sérti. A reklámadó pedig azoknak a kereskedelmi tévéknek, multiknak az érdekeit veszélyezteti, akik adott esetben helyet adnának, sőt bele is segítenének az MSZP kampányába. Ismét a „demokrácia” az a szó, melyet felhasználnak a „hatalom” helyett. A Fidesz megtartani, a többiek elvenni igyekeznek. Mert a pénz hatalom. És fordítva.

VÖRÖS CSILLAGGAL A TŐKE SZOLGÁLATÁBAN

Megszólalt a Munkáspárt 2006. Nem tartják „szerencsésnek” a mi pártunk, a Munkáspárt névváltoztatását, mondván, hogy amíg ők „a törvénnyel szembe menve is felvállalják és kitűzik a munkásmozgalom szimbólumait”, mi, a Munkáspárt pedig meghajlunk az antikommunista hatalomnak, és „eldobjuk” a kommunista nevet.

A „KISEBBIK ROSSZ” HAMIS ELMÉLETE

Ne vegye senki udvariatlanságnak, de a Munkáspárt 2006-nak semmi köze ahhoz, hogy mi a pártunk neve. De nem is ez a lényeg! A Munkáspárt 2006 volt az, amely a 2004-2005-ös pártvita során elvetette nem csak a kommunista nevet, de a kommunista politikát is. Mi kényszerből adtuk fel a nevet, ők dalolva adták fel a lényegüket.

Elhitették önmagukkal, hogy a két polgári párt, a Fidesz és az MSZP közül az MSZP a „kisebbik rossz”, s ezért az MSZP-vel együtt kell működni azért, hogy a Fidesz ne kerüljön hatalomra. Nehéz megmondani, hogy milyen alapon nevezték „kisebb rossznak” azt a pártot, amelynek kormányai az MDF-et és a Fideszt messze lepipálva árusították ki a magyar gazdaságot. Arról a tényről nem is beszélve, hogy az MSZP 12 éve alatt vált alapvető társadalmi konfliktussá a gazdagok és a szegények közötti különbség, és lett súlyos, máig le nem küzdött gondná a korrupció. Ráadásul az MSZP-kormányok egy jöttányival sem voltak kevésbé kommunista-ellenesek, mint az MDF vagy a Fidesz. A vörös csillagot a szocialista hatalom sem adta vissza, s speciel a parlamenti bejutási küszöböt is ők emelték 4 százalékról 5 százalékra.

ANTIFASISZTA EGYSÉGFRONT A TŐKE MEGMENTÉSÉÉRT?

A Munkáspárt 2006 máig azt vallja, hogy Magyarországon fasiszta veszély van, és ennek érdekében „antifasiszta összefogásra” van szükség. Kivel is? Ugyanazzal az MSZP-vel és hozzájuk hasonló szervezetekkel.

Mi a valóság? Magyarországon van antiszemitizmus. Sajnos, van. Mindig is volt, hiszen Franciaország után az EU-ban Magyarországon él a legnagyobb zsidóközösség. A jelenlegi válságos helyzetben azonban a probléma kiéleződött. Az emberek magyarítani igyekeznek nyomorukat. És, sajnálatosan vannak olyanok, akik a zsidóságot teszik felelőssé. A magyarországi zsidóságot azonban nem üldözik, nem írják őket össze, nincsenek zsidóellenes törvények. A jelenlegi magyar kormányoknak sok bűne van, de nem lehet őket antiszemitizmussal vádolni.

Valójában másról van szó. A szocialista-ellenes erőknek nem érdekük a kapitalizmus ellen küzdeni. Ők nem akarnak osztályharcot látni a pesti utcákon. A zsidóság fenyegetettségéről, a fasiszta veszélyről szóló nyilatkozatok a szocialista-liberális erők fegyvertárának részei. Így akarják a dolgozók figyelmét a tőke-ellenes osztályharcról elvonni, és az antifasiszta harc és a demokrácia védelmének jelszavával egy táborba tömöríteni őket.

ÖSSZEFOGÁS A DEMOKRÁCIÁÉRT? MILYEN DEMOKRÁCIÁÉRT?

Fogjunk össze a demokráciáért! - hirdeti a Munkáspárt 2006 hasonszörű társaival együtt. Rendben, küzdjünk a demokráciáért! De miről is van szó? Amikor a demokrácia korlátozásáról beszélünk, meg kell különböztetni két dolgot. Az egyik, amikor a tőkésosztály korlátozza a dolgozó tömegek jogait a kapitalizmus megvédése, a tömegek elnyomása érdekében. A másik, amikor a tőkésosztály egyik csoportja a hatalom megtartása érdekében korlátozza a másik tőkés csoport demokratikus jogait.

A kettő nem ugyanaz. A szocialista-liberális erők a saját jogaik védelmét tekintik a demokrácia védelmének, és e zászló alá akarják becsábítani azokat is, akiket a tőke 1990 óta nem enged be a parlamentbe, nem enged a médiába. Vajon a szocialisták és liberális barátai hányszor emelték fel szavukat a vörös csillag betiltása ellen? Vagy mondjuk, a magyar zsidószervezetek hányszor tiltakoztak a kommunisták üldözése ellen?

A Munkáspárt 2006 máig vallja, hogy a Munkáspárt „jobbra ment”, és ez volt a szakítás oka is. Ez az érv legfeljebb arra jó, hogy tagjaikat kevésbé furdalja a lelkiismeretük rossz és káros döntésük miatt. Ahhoz ugyanis nem férhet kétség, hogy Vajnai és társai 2005-2006-ban a pártszakadással kárt okoztak a kommunista mozgalomnak, a magyar dolgozóknak. Megakadályozták ugyanis, hogy a Munkáspárt teljes erővel a 2006-os választásra készüljön, kihasználja a Gyurcsány-kormány ellenes hangulatot, és bekerüljön a parlamentbe. A pártunkat nem tudták szétverni, de meggyengítették.

EURÓPÁNAK KÖZÖSSÉGI TÁRSADALOMRA VAN SZÜKSÉGE

„Az MKMP jobboldalra nyitása során elvetette az Európai Baloldali Párt küzdelmét a Szociális Európáért, és a történelmi helyzetet figyelmen kívül hagyva az Unióból való kilépést szorgalmazza” – mondja a Munkáspárt 2006. Nos, mi valóban kiléptünk az Európai Baloldali Pártból. Miért? Azért, mert rájöttünk, hogy ez a szervezet csak arra való, hogy a dolgozó tömegek harcát az európai nagytőke érdekeinek megfelelő irányokban befolyásolja. Ezért is vannak „szent tehének”. Az Európai Uniót például nem illik támadni. De mi, a Munkáspárt támadjuk. Az EU ugyanis az európai nagytőke szervezete. Nem a dolgozó tömegek érdekeit szolgálja, hanem a tőkét.

A „Szociális Európa” – ha egyáltalán megvalósulna, semmi más nem lenne, mint a tőke ideiglenes engedménye. Amikor az európai kapitalizmus súlyos válságban van, amikor az EU további léte is kérdés, akkor a kommunisták feladata nem az, hogy elfogadják a tőkés engedményét, hanem az, hogy következetesen segítsék, és végig vigyék a tömegek harcát. A kommunisták ideálja nem a „Szociális Európa”, hanem a közösségi társadalom és a népek európai összefogása.

Egyébként a mai válságban a „Szociális Európa” nem több mint blöff. A legutóbbi svédországi események is azt jelzik, hogy az egykor a szociális béke példájának tekintett Svédországban sem mennek jól a dolgok. A svéd nagytőke a csökkenő profitjából nem kívánja fizetni a bevándorlók jólétét. Mint ahogyan a gazdag EU sem akarja fizetni a kelet-európai nyomor enyhítését, vagy mondjuk, a cigányok helyzetének gyökeres javítását.

A „Szociális Európa” nem változtatja meg a liberális gazdaságpolitikát, amely azt mondja, hogy a piac mindent elrendez. Látjuk, hogy ez hova vezet. Tömegessé válik a munkanélküliség. Leszakadnak a középosztályok is. Fizetünk az egészségügyért, az oktatásért.

Nyilvánvaló, hogy Európának változásra van szüksége. A kommunista erők, a Munkáspárt, a Portugál KP, a Görög KP és sokan mások az EU-ban, nem az EU megmentésében látják a jövőt, hanem egy új, dolgozói alternatíva, a közösségi társadalom felvázolásában.

Természetesen van más alternatíva is. Az EU-államok a terrorizmus elleni harcra hivatkozva tovább korlátozhatják az emberek jogait. Erre biztatott Obama múlt heti beszédében. Az európai versenyképesség biztosítására hivatkozva tovább lehet szűkíteni a dolgozó jogait, tiltani lehet a sztrájkot, ahogyan például Magyarországon is történik. Európa megmentésére hivatkozva egységes pénzügyi irányítást lehet bevezetni, magyarán mindent alárendelni a német tőkének.

Ez ellen nem úgy lehet harcolni, hogy összeállunk a tőkés szociáldemokrata részével, ahogyan ezt a Munkáspárt 2006 és európai barátai teszik. Nem áltathatjuk magunkat azzal sem, hogy a szociáldemokratáknál csak a vezetés rossz, a tagság viszont „hasznos munkát” végez. Az elmúlt 23 évben egyetlen példát sem találni arra, hogy a „hasznos munkát” végző egyszerű MSZP-tagok megváltoztatták volna pártjuk politikáját.

Más irányokra van szükség! A Munkáspárt az emberekkel, a dolgozókkal fog össze. Azokkal a társadalmi szervezetekkel, vagy akár egyénekekkel is, amelyek, és akik az emberek valóságos gondjait fejezik ki, legyen az a szegénység, az eladósodás, a kilakoltatás, a jogsérelmek.

A Munkáspárt 2006 abban a hitben él, hogy Magyarországon csak két választás van: vagy az MSZP és társai, vagy a Fidesz. Nem csak hisznek ebben, de erre építik politikájukat is. Ezzel azokat segítik, akik feledtetni akarják a szocialisták megbocsáthatatlan bűneit a rendszerváltásban, az állami vagyon privatizálásában, a magyar baloldal szétverésében. Az embereket arra akarják rábírní, hogy az egyik tőkés helyett válasszák a másik tőkést, mert akkor az urak asztaláról esetleg több morzsa fog nekik jutni. Arra biztatják őket, hogy fogadjuk csak el az EU-t, függetlenül attól, hogy semmi jót nem adott a magyar dolgozóknak. Ez a felfogás a munkásosztály, a dolgozók érdekeinek elárulása.

A MORZSÁKKAL NEM LEHET MEGELÉGEDNI

Mi ellenben azt mondjuk, hogy a morzsákkal nem lehet megelégedni. Kényszeríteni kell a tőkéskeket arra, hogy a profitjukból mind többet adjanak a dolgozóknak. Kényszeríteni arra, hogy korlátozzák politikai hatalmukat is. Tudjuk, hogy ezt nem kapjuk, nem kaphatjuk ajándékba sem a tőkés kormányoktól, sem az EU-tól. Ez nem megy másként, mint harccal, a tőkés elleni küzdelemmel. Ahogyan például az elmúlt héten Lisszabon utcáin is történt. Következetesen meg kell mutatni a dolgozóknak, hogy a tőke korlátozása csak az első lépés. Az ő gondjaikra csak a kapitalizmus legyőzése, a közösségi társadalom megteremtése ad választ. Miért? Azért, mert a tőkés társadalom a pénzről szól, és az ilyen csak a gazdagoknak jó. A közösségi társadalomban a lényeg az ember, és nem a pénz. Ezért jó a dolgozói tömegeknek.

A Munkáspárt nem hajolt meg a tőke előtt. Mi a nevünket változtattuk meg, a lényegünket viszont megőriztük. A Munkáspárt 2006 meghajolt a tőke előtt. Vörös csillaggal a mellükön tesznek szolgálatot a tőkés szociáldemokrata-liberális részének, s nem veszik észre, hogy ezzel általában is a tőkét segítik, és a dolgozóknak okoznak kárt.

GÖZERŐVEL A VÁLASZTÁSRA!

Jövő év telén már késő lesz elkezdenni a készülődést. Régen el kellett indulni, de aki még nem indult el, az most nagyon gyorsan keljen útra, mert az utolsó vonat is elrobbog, és akkor már gyalog nem ér célba.

Az elmúlt pár hónap bizonyosság arra, hogy érdemes kimenni az utcára, mert van érdeklődés a munkáspárti politika iránt, és számos ember nevét, címét adja az aktivistáknak.

Eddig számoltuk, hogy hány darab újságot, szórólapot, programot osztottunk ki a piacon, és minél nagyobb volt a szám, annál jobban örültünk.

Az elkövetkezendő időben kicsit változtassunk ezen. Tegyük a hangsúlyt a folyamatos, kiszámítható jelenlétre és a kapcsolatteremtésre. Programot, újságot elsősorban annak

adjunk, aki aláírja ívünket, érdeklődik irántunk, megáll beszélgetni.

A kongresszus óta felgyorsult a munka. Volt aláírásgyűjtés, kitelepülés, újságnépszerűsítés a fővárosban: Zuglóban, Csepelen, Újpesten, Angyalföldön; és volt Pakson, Jász-Nagykun-Szolnok megye több településén. Budapesten egy napon, majdnem ugyanabban az órában három helyen dolgoztak az aktivisták. Ezt az intenzív munkát kell folytatni!

Ott van látható Munkáspárt, ahol folyik a munka! A látható párt pedig sikerünk kulcsa.

SZAKRÁLIS KÖZGAZDASÁGTAN

(KÖNYVISMERTETŐ)

BOGÁR LÁSZLÓ: „MAGYARORSZÁG ÉS A GLOBALIZÁCIÓ”, OSIRIS KIADÓ, BUDAPEST, 2003.

A könyv a globalizáció kialakulásának ontológiai alapokon való elemzése a szerző ismeretei szerint. A cím megtévesztő, mert abban Magyarország van elől, miközben Magyarországról csak az utolsó, VI. fejezet szól. Az egész könyv (445 oldal) végig a szerző elmélkedése egyetlen publikált diagram vagy adattáblázat nélkül, ami azért meglepő, mert a szerző közgazdász, akinek illik az állításait számadatokkal is alátámasztani. Az elmélkedés alap gondolata a „szakralitás” és „modernizáció” szembeállítás, ez végigvonul az egész könyvön.

Először megállapítása szerint „A modernizáció nyugati típusa, akárcsak tovább romlott kelet-európai változata, hírhedt arról, hogy mindent, ami hatalmát a világ felett igazolhatóvá tette, megpróbált a saját teljesítményeként elkönyvelni”. A szakralitás fogalmának a szerző által való megmagyarázásához még várni kell, de erre is sor kerül: „Az elgondolhatóság, megvalósíthatóság és folytathatóság harmóniájára épülő (szakrális) világ szétbontása három, részben elkülönülő, de egymással szoros kapcsolatban álló fronton zajlott. A gazdasági újratermelés világában magában, a művészetek ideológiateremtő színterein, és az ez utóbbiakról mindinkább leváló és mind egyértelműbben a deszakralizáció spirituális „lándzsahegyévé” váló tudományok terén”.

Aki idáig olvasta a könyvet, megállapíthatja, hogy a szerző a vallásosság mellett elfogult a tudományokkal szemben. Mindemellett az olvasást azért érdemes folytatni, mert a szerző példáival keményen bírálja a kapitalizmust a középkori kezdetektől fogva a mai napig. A szocializmust pedig Karl Marx és Friedrich Engels kiemelkedő munkásságának elismerése mellett a szerző azzal jellemzi, hogy a Szovjetunió a sztálini, majd ezt követő időszakban világhatalomra tört a kapitalizmussal szemben, de ezen az úton megbukott, és a szocialista világrendszer is összeomlott. Magyarország természetesen ennek az összeomlásnak a részese, és a nyugati modernitás áldozata. Ebből nincs kiút, amíg a tőke uralkodik nálunk is, és Magyarország is a tőke hatalmának a függvénye.

A könyv azt sugallja, hogy a szerző szerint a „szakrális” családi gazdaságba való visszatérés lenne az egyetlen lehetőség a „modernitást” jellemző tőkés globalizáció ellen. A polgári közgazdászok és gondolkodók nem is képesek másra, mint a múlt hibáinak kritizálására, az embert nem történelmének összefüggéseiben vizsgálják, ezért nem is tudnak perspektivikus utat mutatni.

DR. ERDÉSZ KÁROLY

MERRE TART ORBÁN VIKTOR?

Sokan, Orbán Viktor vízióit elemezve azt jövendölik, hogy a kormányfő a Horthy-rendszer felé orientálódik. Magam is ezt a nézetet vallottam sokáig, de revideálnom kell álláspontomat: Orbán az „orbánizmus” felé tart. Ez a fajta rendszer egy eklektikus politikai-gazdasági képződmény lenne, mely átveszi a múlt- és a jelen-szülte önkényuralmi formációinak egyes elemeit.

Ez a törekvés voltaképpen voluntarizmus, de mi sem áll távolabb tőle, mint a realitások iránti érzék. Annyit talán megértett, hogy kétszer ugyanabba a folyóba nem léphetünk be (panta rhei). Ám úgy gondolhatja, a múlt és jelen „vívmányainak” másolásából, annak összegyűréséből megteremthet egy olyan tákolmányt, mely ízlésének a legjobban megfelelné. Semmit nem másolhat mechanikusan, mert változnak a körülmények.

A Horthy-rendszert sajátos feltételek hozták létre: a háborús vereség, a Monarchia szétesése, Trianon, a Tanácsköztársaság megtorlása, a Szovjetunió földrajzi közelsége, a nyugati győztesek követelése, a belső erőviszonyok alakulása, a munkásmozgalom megerősödése, stb.

Orbának óvatosnak kell lennie a szociáldemokratizmus, a polgári liberalizmus, a kommunizmus felszámolásában,

mert a befolyásos nyugati erők esetleg ellenállnának, s az Európai Unió belől akarataknak érvényt tudnának szerezni.

Orbán „szabadságharca” egy operett-háború, mely inkább a belföldi nacionalisták megtartásáért-megnyeréséért folyik.

Orbán nem antiszemita, a horthyizmus zsidótörvényeit nem ismételné meg. Hiányzik hatalma konzerválásához a földbirtokos és a dzsentri társadalmi háttér. A háromnegyedes többség nem pótolja ezt az űrt, mert összetétele heterogén, törékeny, sok közötté az „útítárs”, aki leszakad, amint olyan szélsőséges lépéseket tesz, mely meghaladja vágyait. Ennek az eltávolodásnak már most is tanúi vagyunk.

Orbán sokat átvenne a „tisztaistváni” időkből: korlátozott alkotmányosság, a Horthy-rezsim fasisztoid, keresztény-nemzeti koncepciójából (Regnum Marianum), irredentizmus, baloldali erők visszaszorítása, és még ki tudja, mennyi autoritárius intézkedést rögtönözne.

Mindez elég ahhoz, hogy a baloldal megakadályozza álmait realizálását.

HEGEDŰS SÁNDOR

A KAPITALIZMUS ÁLDOZATAI

Szinte gyermekkorom óta a mozgalomba nőttem fel. Nem szégyellem, sőt büszke vagyok rá, hogy voltam kisdobos, úttörő, KISZ- és MSZMP-tag, mindig aktívan kivettem a részem a munkám, családom mellett a társadalmi munkából, hol egyszerű tagként, hol adott közösség megválasztott vezetőjeként.

A Miskolci Vendéglátóipari Vállalatnál kaptam állást, sokszor a 24 órából 20 órát dolgoztam. De tisztességes bért kaptunk, a túlórákat is kifizették, tehát lét- és közbiztonságban éltünk.

Nem volt gond az élelem, ruha, gyógyszer megvásárlása, és a rezszi kifizetése sem. Sőt építkezni, üdülni is tudtunk!

A rendszerváltás óta a Munkáspártban tovább folytattam a közösségi munkámat, jelenleg Miskolc Város Pártszervezetének elnöke vagyok. A párttagsággal közösen harcolok a kapitalizmus, a tőke, a kizsákmányolás ellen.

A férjemmel arra kényszerültünk 2007-ben, hogy svájci frank alapú devizahitel vegyünk fel, mely szabad felhasználású, részben azért, hogy felújíthassuk a házunkat, részben azért, hogy a fiunk be tudja fejezni a főiskolát.

Sajnos utána a férjem, és néhai anyósom is súlyos beteg lett. A férjemnek daganatos műtétje volt Debrecenben, szerencsére ő meggyógyult, és idáig nem alakult ki áttét. Hiába ígérte meg a volt főnöke, hogy később vissza tudja venni nyugdíj mellett is, de ő közben csődbe ment. Férjem azóta is több helyre jelentkezett, de kora miatt nem alkalmazzák, mivel nemsokára 60 éves lesz.

Ez még nem volt elég, 2008-ban nekem is meg kellett műteni a lábfejemet, ebben az évben súlyos beteg is voltam. De meggyógyultam, s ehhez az is hozzájárult, hogy az ország különböző részeiről a barátaim többször felhívtak telefonon, sokan személyesen is meglátogattak, és erőt adtak ahhoz, hogy meggyógyuljak!

Nekem 1999-ben a Munkaügyi Bíróság adta meg a 67 százalékos rokkantságot.

Ezt a jelenlegi Fidesz-KDNP kormányunk egy tollvonással eltörölte, és korunknál fogva férjemmel véglegesen rokkantellátottakká váltunk. Még szerencse, hogy a kapott csekélyke összeget nem csökkentették, és továbbra is a Nyugdíjintézet folyósítja nekünk!

Mi az AEGON-tól vettük fel a hitelünket. Mindenki tudja, hogy a bankok micsoda csalásokat követtek el a hitelfelvevők kárára!

Nekünk is rettenetesen nehézé vált a havi - elképesztően megemelt - törlesztő részletek fizetése. Már eladtuk a személyautónkat, családi ékszereinket, és egyéb értéktárgyaink is oda lettek.

Elkezdtünk variálni a csekkek befizetésével. Sajnos 2012-ben a gázszolgáltatást is kikapcsolták nálunk, hiába fizettük ki az elmaradásunkat, még szerencse, hogy vegyes tüzelésű kazánunk van.

Azóta se tudtuk visszakapcsolatni a gázszolgáltatást!

Megragadom az alkalmat, és itt szeretném megköszönni azoknak a párttagoknak Miskolcon, és az ország minden területén élőknek, valamint barátaimnak, szomszédaimnak, akik segítettek, és mindig segítenek, hogy ne fagyjunk meg saját házunkban, és ne éhezünk!

Köszönöm a Munkáspárt központjának, hogy tanácsokkal is segítettek, mikor 2012. márciusától kevesebb törlesztő részletet tudtam fizetni, s a bank állandóan kilakoltatással fenyegetett, elmondták, hogyan léphetek kapcsolatba az Otthonvédőkkel, akik szintén konkrét neveket, címekeket adtak meg.

Így eljutottam egy miskolci banki szakértő ügyvédhez, aki megírta a banknak, végrehajtó cégnek a hitelünk érvénytelenítésének kérelmét. De írtam Miskolc város polgármesterének is!

Most várom a válaszokat.

A miskolci devizahitelek csoportjával is nagyon jó a kapcsolatunk, közös akciókat is szervezünk. Akinek csak tudunk, segítünk mi is.

Tudjátok, 61. évemet töltöttem be az idén, de soha nem gondoltam volna, hogy öregségemet egy ilyen szabadrabló-vadkapitalista társadalomban kell megélnem.

Soha nem adom fel, és mindenkinek azt ajánlom: ne adja fel!

Ahogy Madách Imre megírta: „Mondottam ember: Küzdj, és bízva bízzál!”

FÜLÖP JÓZSEFNÉ

MEGSZÍVTUK

A belvárosi trafikos házaspár régi ismerősöm, a dohányzási aktivitásomat régóta ismerik – a napi egy doboztól a heti egy dobozig. Jól menő, forgalmas üzletükben sokan megfordulnak, és a májusi fesztiválok még jobban felpörgették a forgalmat. Üzletükben tartották a Munkáspárt újságját, A Szabadságot is.

Már néhány hete, arra jártamkor láttam az üzlet ajtaján a nagy plakátot, hogy itt rövidesen – vagyis náluk is – nemzeti dohánybolt nyílik. S mikor megkérdeztem tőlük, hogy ez a trafik – a kikínódott profiltisztítás után – mitől lesz nemzeti, szívesen válaszoltak volna, de sok a vevő - így nem mondtak semmit.

A televíziók napi műsoraikban órákat adnak a drága műsoridőből – a dohányynak. Ki kapott nemzeti dohánybolt nyitási jogot? Ki az, s ha igen, miért? Vagy miért nem? Az ilyen-olyan érdekvédők is szót kérnek. Társaságokban már szinte eldöntött ügy, hogy hova, melyik nemzetibe visszük a pénzünket és egészségünket.

Közben a tömegmédiá turbózott, mondvacsinált ügyekkel beszélgeti a közvéleményt, míg az egyre növekvő, szociális indíttatású családi drámáknak, vagy az egyik nagy áramszolgáltatónál bekövetkező többszáz főt érintő elbocsátásának csak egy nap a hírértékük.

Több mint húsz éve annak, mikor a szegei kommunisták az azóta megszűnt iparágak, üzemek, ipari szövetkezetek kapui előtt figyelmeztettek: Emberek, vigyázzatok!

Most újra szólunk: nem játékerszág vagyunk. Valós emberekkel, valós problémákkal. Munka kell, kenyér kell. S tenni kell érte! Az idő siet.

NAGYVÁRI LÁSZLÓ

A KÍNAI SAJÁTOS SÁGÚ SZOCIALIZMUS: SZOCIALIZMUS VAGY VALAMI MÁ S?

A SZABÓ ERVIN AKADÉMIA KINCSESTÁRÁBÓ L

Második tanévét fejezte be a Szabó Ervin Akadémia a múlt szombaton. Az idei évben számos úttörő kezdeményezésünk volt - hangsúlyozta Hajdu József, a SZEA vezetője. Korábban nem tárgyalt téma volt az ember és a társadalom viszonya, a humán szféra, a Munkáspárt és az ember, a Munkáspárt humánpolitikájának kérdései. Teljesen újszerű előadást hallgattunk a fiatalok és a közösségi társadalom kapcsolatáról, illetve arról, hogy mit tehet a Munkáspárt a fiatalokért. Új előadókat, köztük fiatalokat tudtunk meghívni. Legutóbb is olyan téma szerepelt a SZEA napirendjén, amivel tudományos igénygel még nem foglalkozott a Munkáspárt, nevezetesen a kínai sajátosságú szocializmus kérdése. Thürmer Gyula előadásához sokan szóltak hozzá, köztük Belovitz Károly, Benyovszky Gábor, Fléger Tamás, Erdész Károly, Benedikt Sztvetlana, Nagy József, Dudás György. Thürmer Gyula előadását lapunk rövidítve, folytatásokban közli. A teljes anyag hamarosan hozzáférhető lesz a Munkáspárt honlapján is.

A kínai sajátosságú szocializmus tágabb értelemben a mai kínai valóságot, a Kínai Népköztársaságban épülő társadalmat jelenti.

A kínai sajátosságú szocializmus szűkebb értelemben magában foglalja a Kínai Kommunista Párt (KKP) eszmei-ideológiai tételeinek összességét; a KKP elméleti nézeteit a politikai hatalomról és e nézetek gyakorlati megvalósítását; a KKP nézeteit és gyakorlati megoldásait a gazdaság fejlesztésében; a KKP koncepcióját a kommunista párt funkcióiról és ennek gyakorlati megvalósítását; a KKP és a Kínai Népköztársaság nemzetközi tevékenységének elveit és gyakorlatát.

„SZABADÍTSUK FEL GONDOLKODÁSUNKAT!”

A Kínai KP 18. Kongresszusa 2013 novemberében módosította a szervezeti szabályzatot és kimondta:

„A kongresszus egyhangúlag elfogadta, hogy a szervezeti szabályzat a párt fő irányvonalaként a marxizmus-leninizmus, Mao Cetung (Mao Zedong) tanításai, Teng Hsziao-ping (Deng Xiaoping) elmélete, a három képviselő fontos gondolata mellett a tudományos fejlődési szemléletet határozza meg”.

Mao Cetung tanítása a marxizmus-leninizmus kínai alkalmazását jelenti. Mao (1893-1976) a KKP vezetője volt az 1930-es évek közepétől, a szocialista Kína megalapítója és haláláig vezetője. Mao arra adott választ, hogy egy óriási méretű, félfeudális, félgymarmati ázsiai országban a parasztságnak kell a forradalom motorjának lenni.

Teng Hsziao-ping elmélete a szocializmus megreformálásának elmélete. Teng (1904-1997) a KKP meghatározó személyisége volt 1978-tól haláláig.

Teng folytatta Mao gondolkodását, és azt vallotta, hogy a párt akkor halad előre, ha „felszabadítja gondolkodását”, azaz szabadabb teszi a dogmáktól, és szigorúan a tényeken alapszik.

Teng abból indult ki, hogy Kína a szocialista fejlődés kezdeti szakaszában van, és hosszú ideig abban is fog maradni. Éppen ezért fő feladatnak a termelőerők fejlesztését, a népjólét javítását tekintette. Úgy vélte, hogy a piac a szocialista viszonyok között is használható kategória. Teng szerint a piac szabályozott, amelynek fő irányait a szocialista állam dönti el. Elismerte, és lehetővé tette a magántulajdon fejlesztését.

Teng nem csupán Kína korszerűsítése szempontjából tartotta elengedhetetlennek a piacgazdaság bevezetését. Úgy vélte, hogy a Szovjetunió szétesése után Kína egyedül maradt. Piacgazdaság nélkül nem tudna csatlakozni a külvilághoz, ami viszont alapvető fontosságú.

Teng Hsziao-ping a tökések módszerek átvételét, a reformot és a nyitást azonban konkrét politikai feltételekhez kötötte. Megfogalmazott négy alapelvet, amely betartását vitathatatlan alapkritériumnak tekintette:

1. Ragaszkodnunk kell a szocialista úthoz.
2. Fenn kell tartani a proletariátus diktatúráját.
3. Fenn kell tartani a Kommunista Párt vezető szerepét.
4. Ragaszkodnunk kell a marxizmus-leninizmushoz és Mao Cetung tanításaihoz.

A reform és nyitás politikájának meghirdetése, azaz 1978 óta eltelt 35 év. Teng Hsziao-ping után, aki a kínai fogalmak szerint a forradalmárok második nemzedékhez tartozott, a vezetésbe a harmadik, negyedik, sőt most már az ötödik nemzedék képviselői kerültek. Csiang Cö-min 1989-2002 között állt a kínai párt és állam élén. Őt követte Hu Csin-tao 2002-2012 között. Az új, immáron ötödik nemzedék Hszi Csin-ping személyében 2012 őszén került a párt és az állam élére.

A három képviselő fontos gondolata 2000-ben fogalmazódott meg az akkori főtitkár, Csiang Cö-min beszédében. Ez azt jelenti, hogy a KKP képviseli a haladó termelő erők érdekeit, a haladó kultúrát és a kínai nép túlnyomó többségének alapvető érdekeit. A három képviselő fontos gondolatát, mint a KKP ideológiájának részét a KKP 16. kongresszusa 2002-ben bevette a szervezeti szabályzatba.

A három képviselő koncepciója a korábbiakhoz hasonlóan a gazdasági fejlődést helyezte a középpontba. A párt által képviselt társadalmi csoportok között megmaradt a munkásosztály, de erőteljesebb hangot kapott az ösznépi érdek. A „haladó termelő erők” képviselőre hivatkozva lehetővé tették, hogy a politikai életben, így a KKP-ban is helyet kapjanak a vállalkozói, lényegében tökések rétegek képviselői is.

Tudományos fejlődési szemlélet a KKP felfogása szerint magában foglalja a tudományos szocializmust, a fenntartható fejlődés, a szociális jólét, a harmonikusan fejlődő szocialista társadalom törekvéseit. Az elméleti tétel Hu Csin-tao korábbi főtitkár nevéhez fűződik, és a KKP 17. kongresszusa 2007-ben iktatta be a szervezeti szabályzatba.

A KKP ebben az időszakban felismerte, hogy a gazdaság gyors ütemű fejlődése az eredmények mellett ellentmondásokat is szül. Igaz, hogy az egész társadalom életszínvonala emelkedett, de a városi lakosság élete gyorsabban változott, mint a falusi embereké. Megjelentek a gazdag és szegény rétegek közötti feszültségek.

Társadalmi problémává vált a korrupció. A gazdasági fejlődésről kiderült, hogy rendkívül nagy a nyersanyag- és energiaigénye, ami hosszú távon nem fenntartható. Ugyancsak kérdésessé vált, hogy meddig lehet az ország gyarapodását döntően az exportra építeni.

„CSAK A SZOCIALIZMUS MENTHETI MEG KÍNÁT”

A KKP elmúlt kongresszusai tovább léptek a reform és nyitás koncepciójának konkretizálásában. Kimondták, hogy a közösségi tulajdon elsőbbsége mellett történelmileg hosszú időn keresztül együtt fognak létezni más tulajdonformák is, beleértve a magántulajdont is. Ezek egyenrangúak és versenyben állnak egymással.

Kimondták azt is, hogy a munkával szerzett jövedelem az elosztás elsődleges formája marad, de történelmileg hosszú távon együtt léteznek különböző jövedelmi formák, beleértve a tőkejövedelmet is. Ezeket a formákat azonos értékűnek tekintik.

Ennek nyomán az elmúlt 8-10 évben – mint látni fogjuk később – felgyorsult a tőkés tulajdonformák fejlődése, megerősödött a tulajdonosi osztály, és nőttek a társadalmon belüli különbségek is.

A KKP 18. kongresszusa előtt sokféle találgatás volt arról, hogy merre megy Kína. Egyes vélemények a forradalmi időkhöz való visszatérést, a tőkés eszközök korlátozását tartották indokoltnak. Mások – éppen ellenkezőleg – a tőkés irányú politikai és gazdasági reformokban látták a megoldást. A 18. kongresszus megerősítette, hogy Kína továbbra is a kínai sajátosságú szocializmus útján halad.

Hszi Csin-ping a párt és állam új vezetője a Politikai Bizottság kongresszus utáni ülésén hangsúlyozta:

„Csak a szocializmus mentheti meg Kínát, csak a kínai sajátosságú szocializmus biztosíthatja Kína fejlődését.”

A SIKER RECEPTJE: REFORM ÉS NYITÁS

A KKP 1949 után hosszú ideig a szocialista tervgazdaság koncepcióját képviselte és valósította meg a gyakorlatban. Mao a Szovjetunióval épített kapcsolatokban és a szovjet típusú tervgazdaságban látta az ország jövőjét. Elsődleges cél volt az éhínség felszámolása, a gazdaság talpra állítása, a nehézipar fejlesztése.

1957-1976 között lényegesen megváltozott a KKP gazdaságpolitikája. A KKP meghirdette a nagy ugrás politikáját, a fejlődés radikális felgyorsítását. Teng ezt így jellemezte később:

„1957 második felében harcot hirdettünk a jobboldali elhajlók ellen. Ez abban az időben szükséges lépés volt. Azonban túl messze mentünk, túl sok ember lett a harc célpontja, ez viszont hiba volt. Ezt követte a Nagy Ugrás és a népi kommunák mozgalma 1958-tól, ami teljes mértékben összeegyeztethetetlen volt az objektív körülményekkel, eltértünk az iránytól és túl gyorsan akartunk fejlődni. Gyakorlatilag 1957 második felétől, a párt VIII. Kongresszusától kezdődött ez, és ez a „baloldali” elhajlás eltartott egészen 1976-ig, közel 20 évig. A „baloldali” elhajlás csúcspontja a „kulturális forradalom” volt.

1978 decemberében a KKP Központi Bizottsága elfogadta a „négy modernizáció” (mezőgazdaság, ipar, tudományok, hadsereg korszerűsítése) tervét, a reform és nyitás politikáját. Ez volt a tulajdonképpen kezdete az új politikai és gazdasági irányvonalnak.

Csiang Cö-min 1992. június 9-én, a Pártfőiskola hallgatóinak értekezletén hirdette meg, hogy a párt feladata a **szocialista piacgazdasági rendszer** kiépítése. A Kínai KP 14. kongresszusa 1992 októberében hivatalosan is a gazdaságirányítási reform céljává nyilvánította. Csiang Cö-min világosan megfogalmazta, hogy ez mit is jelent a gyakorlatban:

„A szocialista viszonyok között fejlődő piacgazdaság sajátossága az, hogy történelmileg hosszú ideig együtt fejlődnek a közösségi tulajdon különböző formái, így az össznépi tulajdon, a szövetkezeti tulajdon és az egyéni gazdaság, továbbá a magángazdaság különböző formái, a külföldi tulajdonú tőkebefektetések.”

A KKP főtársa két nagyon fontos megjegyzést tett: a tervgazdálkodás ettől nem szűnik meg, mivel a termelés tervszerűsége épül. Másrészt, és erre érdemes odafigyelni, aláhúzta: „Ha elhagynánk a szocialista rendszert, rögtön elindulnánk a kapitalizmus felé.”

GYARAPODÓ MAGÁNTULAJDON

A kínai kormány 1996-ban végezte el a gazdasági egységek első országos felmérését. A felmérés nem terjedt ki a mezőgazdasági vállalatokra. A felmérés szerint 1996-ban 2,6 millió gazdasági egység (vállalat, vállalkozás) működött Kínában. **Az állami vállalatok aránya 16,8 százalék volt. Szövetkezeti tulajdonban volt a vállalatok 57,1 százaléka.**

Kifejezetten magántulajdonú volt a vállalatok 16,7 százaléka. Ehhez jött még hozzá a kínai-külföldi vegyes vállalatok köre, mintegy 1,7 százalékkal, továbbá a Hong Kong-i, makaói tőkével létrejött vállalatok, amelyek aránya 4,2 százalék volt.

2001-ben végezték el a második országos felmérést. Ennek alapján megállapítható, hogy a gazdasági vállalkozások száma jelentősen megnőtt, a korábbi 2,6 milliőről 3 millióra. Az állami vállalatok aránya 12,2 százalékra csökkent. 28,3 százalékra csökkent a szövetkezeti vállalkozások aránya.

A magántulajdonú vállalkozások viszont mennyiségben is és arányukban is jelentősen nőttek, és az összvállalkozás 43,7 százalékát tették ki. Ehhez jött még a kínai-külföldi vegyesvállalatok 9,9 százaléka, ami szintén jelentős növekedés, illetve a külföldiek által alapított vállalkozások, amelyek részesedése 4,7 százalékra nőtt. 1,9 százalékos részesedéssel megjelent egy új tulajdonforma, a részvénytársaság.

Ugyanakkor igaz, hogy 2001-ben a foglalkoztatottak 30,6 százaléka az állami tulajdonú vállalatoknál dolgozott. 22,8 százalék volt a szövetkezeti szektorban foglalkoztatottak aránya. A magánszektorra jutott a foglalkoztatottak 19,2 százaléka, a részvénytársaságokra 16,6 százalékuk.

2001-ben az állami szektor vezetett a vállalati tőke nagyságát tekintve is. Az ösztőke 56,2 százaléka az állami vállalatok kezében volt. Ezen belül figyelemre méltó, hogy a bányaiiparban a tőke 82,1 százaléka volt állami kézben, az olajiparban 82 százalék. A bankszektor 85,9 százaléka is állami volt. Az állam szerepe meghatározó volt a vasúti közlekedésben, az ösztőke 99,2 százalékával.

A 2001-es felmérés kimutatta azt is, hogy tovább nőtt a kisvállalkozások száma, és elérte az összvállalkozások 82,1 százalékát.

2001 óta nyilvánvalóan további jelentős változások mentek végbe. Tovább nőtt a magánvállalkozások száma, számos állami vállalat alakult át részvénytársasággá, és nagyobb lett a külföldi cégek száma is. 2012-ben 25 ezer új külföldi vállalat létesült Kínában. A Kínában lévő külföldi tőke 112 milliárd dollárt ért el.

A kínai kormány 2013-ban végzi el a gazdasági egységek harmadik, országos felmérését. Ennek alapján lehet majd pontosan megállapítani, hogy valójában hány vállalkozás van, ennek mekkora hányada van a különböző tulajdoni formákban.

(Folytatjuk)

ÚJKORI POLGÁRHÁBORÚ SVÉDORSZÁGBAN

AZ EGYKORI SZOCIÁLIS MINTAORSZÁGOT SZÉTFESZÍTIK A TÁRSADALMI ELLENTÉTEK

A legutóbbi stockholmi zavargások arra utalnak, hogy a társadalmi harmónia egykori mintaképének tekintett Svédország „megrengett”. Többen a tolerancia svéd szemléletének „kiigazítását” sürgetik.

A szegregációt és a fiatalok körében egyre nagyobb méretűvé váló munkanélküliséget látja sok elemző a Svédországban kirobbant randalírozások hátterében.

Egyes vélemények szerint a lázadásokat a helyzetükkel elégedetlen bevándorló fiatalok és bűnöző elemek szították. Fiatal bevándorlók éjszakánként gépkocsikat gyújtottak fel és összecsaptak a rendőrökkel. A rendőrség idáig 18 fiatalot, többnyire 14-21 év közöttieket tartóztatott le, közülük legalább öt büntetett előéletű. Több mint 30 gépkocsit gyújtottak fel, kődobáló lakóházak ablakait törték be, néhány rendőr és tűzoltó könnyebb sérülést szenvedett.

Svédország először a 60-as években nyitotta meg kapuit a munkaerő bevándorlása előtt, amikor Dél-Európából a svéd cégek hivatalosan toboroztak többnyire szakmunkásokat. Előrejelzések szerint ez évben a bevándorló munkaerő és a menekült státuszt kérők száma tovább nőhet, és az év végére elérheti a 117 ezer főt. A kivándorlók számát levonva a bevándorlás abszolút növekedése 66 ezer fő.

A skandináv államban évente több mint 9 ezer ember kaphat menekültjogot. Olyan viszály-sújtotta országokból érkeznek emberek, mint Szíria, Afganisztán, Szomália és Irak. Svédország Európában a legnagyobb terhet vállalja a menekültek megsegítésében. Ezzel sokan vissza is élnek. Így például a „papírok nélküliek”, akik nem kapják meg a menekült státust, mégis az országban maradnak, és elbújnak, a hatóságok meg sem találják őket.

A társadalmi harmónia egykori mintaképének tekintett skandináv ország „megrengett”. Évtizedeken át

az elkényeztetett és jólétben élő svéd fiatalok tanulmányaik után nem álltak azonnal munkába, mert nem voltak rászorulva, a szociális támogatások rendszerére támaszkodva tekintettek a jövőbe. Úgy képzelték, nekik mindent szabad, de nem számoltak azzal, hogy a munkaerőpiac egyszer majd esetleg nem fogadja be őket. Márpedig ilyen helyzet alakult ki. Ma már ugyanezek a fiatalok kirekesztve érzik magukat, frusztráltak. Egyre több elemző arra hívja fel az illetékes intézmények és politikusok figyelmét, hogy ezt a problémát csak úgy lehet kezelni, ha az oktatást összhangba hozzák a munkaalapú társadalom szemléletével.

A helyzetet súlyosbítja, hogy a nagy számú menekültet sok helyen az ország önkormányzatai már nem tudják ellátni. Sokszor azért sem tudják alkalmazni őket, mert a menekült státussal

letelepülők körében eleve magas azoknak az aránya, akiknek alapfokú iskolai végzettségük sincs. Az is nehezíti e csoportok társadalmi beilleszkedését, hogy sokszor a külvárosokba tömörülve élnek, meg sem ismerkednek a svéd szokásokkal. A lepusztult házakban életminőségük is rossz.

Kettős tehát a probléma: egyrészt a svéd társadalom küszködik a munkaerőpiac gondjaival és a gazdasági válság súlyos következményeivel, másrészt a társadalom „térképét” alaposan átszabja az integrálásra szoruló bevándorlók tömege. A társadalomnak ráadásul most egyensúlyoznia kell a több évtizedes befogadó politika ellentmondásai között. Miközben a társadalom egyes rétegeiben talán ott él még a szolidaritás szelleme, sokan úgy érzik, a tolerancia szemlélete ma Svédországban „abszolút kiigazításra” szorul.

OBAMA MOSOLYOG, DE KÖZBEN BOMBÁZ

NICOLÁS MADURO SZERINT EURÓPA TÁRSADALMI ROBBANÁS FELÉ TART

A válság hatására esetleg bekövetkező politikai robbanástól félti Európát Nicolás Maduro új venezuelai elnök. A Le Monde című francia napilapban megjelent interjúban az amerikai erőfölény ellensúlyozására hívott fel, megjegyezve, nem bízik Barack Obama amerikai elnökben, „Obama mosolyog, de közben bombáz”.

„Ami jelenleg Európában történik, az arra emlékeztet, amin a mi térségünk átment a kilencvenes években: valamennyi társadalmi mutató visszaesett és ez politikai robbanásokhoz, forradalmakhoz vezetett” – hangsúlyozta Maduro. A külföldi médiának adott első interjújában az 50 éves új venezuelai elnök „a radikális Chávezizmus” mellett tette le a voksát: a választásokat vitató ellenzékkel szemben a „bolívari forradalom” nevében kemény politikát képvisel, a szuverenitás hangsúlyozására és az Amerika-ellenességre építve, nyíltan vállalva a tekintélyelvű rezsimhez való közeledést.

Az ellenzékkel való feszült viszonyára utaló kérdésre a néhai Hugo Chávez utóda elmondta, hogy az ellenzék vezetése „egy szélsőséges jobboldali csoport” kezében van, amely miatt a politikai pártok nem képesek tárgyalóasztalhoz ülni. Szerinte ez a csoport „rohammal akarja bevenni a hatalmat”. Maduro a helyzetet Chiléhez hasonlította, ahol 1973-ban Augusto Pinochet katonai puccsal ragadta magához a hatalmat. „Itt hasonló ideológia van kibontakozóban. Ha ezt Mussolinihoz, Francóhoz vagy

NICOLÁS MADURO VLADYIMIR PUTYINTÓL SZERGEJ KAZANCEV OROSZ SZOBRÁSZMŰVÉSZ HUGO CHÁVEZT ÁBRÁZOLÓ MELLSZOBRÁT KAPTA AJÁNDÉKBA, AMELY A VENEZUELAI ÁLLAMFŐ SZERINT „AZ ELSŐ BRONZSZOBOR A COMANDANTÉRÓL”, S MÉLTÓ HELYRE FOG KERÜLNI AZ ELNÖKI PALOTÁBAN.

Hitlerhez hasonlítom, azt mondják, hogy túlzok. De itt, Latin-Amerikában meghúzom a vészharangot. Megvannak az összetevők egy szélsőjobboldali programhoz. Ha ezek az emberek egy napon hatalomra kerülnének – ami nem fog bekövetkezni –, lerombolnák a demokráciát Venezuelában, és totalitárius rendszert vezetnének be” – véli Maduro. „Azt mondhatom Franciaországnak és Európának, hogy meg fogjuk akadályozni Venezuelában egy új Pinochet felemelkedését. És ezt demokratikus úton fogjuk megtenni” –

tette hozzá. A venezuelai elnök szeretné „pozitív” irányba terelni hazája és az Egyesült Államok viszonyát, ugyanakkor nem bízik Barack Obama amerikai elnökben. „Obama mosolyog, de közben bombáz. Csak más arcot vág hozzá, mint George W. Bush. Ebből a szempontból még inkább az Egyesült Államoknak a világot domináló érdekeit szolgálja” – fogalmazott.

A többpólusú világ védelmének nevében Európának azt javasolja a venezuelai elnök, hogy csatlakozzon a Brazíliából, Oroszországból, Indiából, Kínából és Dél-Afrikából álló – nevük angol kezdőbetűjéből képzett rövidítéssel – BRICS-országokhoz az amerikai erőfölény ellensúlyozására. „Ez az új blokk egy olyan nagy reményt jelent a világ számára, amilyen Európa nem tudott lenni. Az a gond, hogy Európa hagyta magát dominálni az amerikai politika által. Európának csatlakoznia kellene a BRICS-hez azért, hogy létrejöjjön a nagy világszövetség egy új együttélési forma érdekében, és hogy véget érjen a beavatkozás (politikája) és a háborúskodás” – javasolta Maduro.

MUNKÁSÖRSÉG VENEZUELÁBAN

Munkásörség felállítására adott utasítást a venezuelai elnök. Nicolás Maduro a terrvől egy pénteki caracasi tömeggyűlésen beszélt. A politikus azzal indokolta az új fegyveres testület létrehozását, hogy az hozzá fog járulni a nemzeti szuverenitás és a „bolívari forradalom”, vagyis a venezuelai baloldali rendszer védelméhez. „Még jobban fognak tisztelni bennünket, ha a munkások és munkásnők milíciájának 300 ezer, 500 ezer, 1 millió, 2 millió tagja lesz, egyenruhában, fegyverrel és felkészülten a haza szuverenitásának és a bolívari forradalom stabilitásának védelmére” – mondta. Venezuelában már létezik egy baloldali milícia, amelynek 120 ezer önkéntes tagja van.

FORRADALOM ELŐTT PORTUGÁLIA?

A múlt szombaton több ezer portugál dolgozó tüntetett Lisszabonban a köztársasági elnöki palota előtt, követelve a kormány azonnali menesztését. A tüntetést a portugál CGTP szakszervezeti konföderáció szervezte. A nemzetközi nagytőke módszerei azonosak. A portugál dolgozók most komolyan felvették a harcot. Követelik a kormány lemondását, előrehozott választások

megtartását, olyan kormányt, amely nem az EU tőkésekkel, hanem a portugál dolgozókkal van. Üzenjük: Harcukban szolidárisak vagyunk! A tőke hatalmát csak együtt tudjuk megtörni.

Le a népsanyargató kormánnyal! A kormány a dolgozókkal legyen, ne az EU nagytőkésekkel!

Vajon e jelszavak nem igazak Magyarországon is?

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306 .

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető.